

Настојали смо да направимо солидну мрежу српских институција на Косову и Метохији. Основали смо канцеларију Министарства у Косовској Митровици и направили смо одређени број потканцеларија које би требало да пружају конкретне услуге грађанима на Косову и Метохији. После тога смо имали локалне изборе на Косову и Метохији и сада је у фази оснивање скупштина општине у 25 општина. То су, дакле, резултати на политичком и административном плану, а на економском плану почели смо да врло планирано улажемо новац на Косову и Метохији. Пре свега, у обезбеђење социјалне сигурности за све становнике тамо који признају Србију као своју државу. Али не само то, већ је почело да се улаже у инфраструктуру, јачање јавних и оснивање малих предузећа, пре свега у пољопривредном сектору, који би могли да упосле одређени број становника. Мислим да је за политику Србије најважније да у овом нeredу и неизвесности води своје послове на Косову и Метохији.

Господине министре, стиче се утисак да се у широј јавности не види довољно шта држава Србија предузима на Косову и Метохији, било у погледу јачања свог даљег институционалног присуства, било у погледу изградње инфраструктуре, организације и побољшања услова живота наших сународника. Између осталог, многи не доживљавају Косово као државно и национално, већ као политичко и страначко питање. Дакле, како бисте нам могли, укратко, сумирати једногодишње резултате које је остварило Министарство за Косово и Метохију?

- Мислим да резултата има и да нисам нескроман ако то кажем. А, опет, годину дана је мало да би се сумирали неки трајнији резултати. Значи нешто је започето и направљено и ваљало би да се настави. Прво, ми смо настојали да направимо солидну мрежу српских институција на Косову и Метохији. Тамо су постојале неке институције, Координациони центар је деловао на Косову и Метохији, постојала је мрежа општинских координатора, и председника општине у општинама у којима су Срби имали већину, као и регионални координатори. Сада смо настојали, дакле, поступно, не нагло – јер то није било могуће – да направимо ту институционалну мрежу боље и ефикасније. И шта је урађено? Основали смо канцеларију Министарства у Косовској Митровици, подручну јединицу власти Министарства из Београда, и направили смо одређени број потканцеларија, око шест-седам које би требало да пружају конкретне услуге грађанима на Косову и Метохији, највише Србима, разуме се, по питању послова који нису могли да се обављају

преко координатора, који често нису ни имали пословне канцеларије за ту сврху. После тога имали смо локалне изборе на Косову и Метохији и сада је у фази оснивање скупштина општине у двадесет пет општина. Мислим да је то најважнији корак, јер то је, с једне стране, политички важно јер је доказ неког демократског легитимитета тих изабраних органа, а са друге стране те скупштине општина треба да коначно раде свој посао. У свим општинама Косова, постојаће српске скупштине, и постојаће извршни органи власти у оквиру тих скупштина који ће радити нормалне редовне послове у својим општинама. То је тако замишљено, и то јесте било тешко организовати у овим ванредним условима. То су, дакле, резултати на неком политичком и административном плану, на економском плану почели смо да врло планирано улажемо новац на Косову и Метохији. Наравно, пре свега у обезбеђење социјалне сигурности за све становнике тамо који признају Србију као своју државу.

Али не само то, него, почело је да се улаже у инфраструктуру, у јачање јавних и оснивање малих предузећа, пре свега у пољопривредном сектору, који би могли да упосле одређени број становника. Такође и на разне друге, дакле, невелике инвестиционе целине, мала улагања, као што је, рецимо, план мале хидроцентралне у Штрпцу, који би могао снажно да бдеи електричном енергијом ту општину. И друге ствари од значаја за живот и опстанак нашег народа, пре свега у здравство, школство, социјалну политику, инфраструктуру. Та улагања су финансијски појачана и средствима из Националног инвестиционог плана кроз инвестиције у одређене пројекте, којих је пуно. Неки од тих пројеката су започети а неки нису, неки су у фази припреме и немамо до сада најбољи извештај о томе шта је за годину дана урађено, јер то није ствар само овог Министарства, него и Канцеларије Министарства за НИП. Дакле, реч је о почетку улагања које треба да има ефекте тек за годину, две или три. Ми не можемо сада говорити о тим економским ефектима, али они ће се несумњиво видети ако се настави овако како је започето. Мислим да је тиме политичка ситуација на Косову међу Србима некако смирена, да су они, и поред изложености великим неприликама, више окренути Београду, да више имају поверења у оно што Београд ради. Они су Београду окренути начелно, и политички, и емотивно, тако да сада има више неког позитивног очекивања да им Београд као центар власти више помаже у свакодневном животу.

Господине министре, у току је формирање органа локалне самоуправе на Косову и Метохији, након последњих локалних и парламентарних избора. Можете ли нам рећи како се тај процес одвија и од коликог је он значаја за наше сународника у присуство државе Србије?

- Видите, ми смо били сагласни са присуством УНМИК-а као међународне цивилне мисије. Међутим, УНМИК је изгубио контролу на локалним и парламентарним изборима који су били одржани у новембру на Косову а на којима Срби нису учествовали. Ако Срби

Постоји хиљаду разлога да бранимо Косово

Пише: Слободан Самарџић
среда, 25 јун 2008 21:56

нису учествовали ту, онда смо ми настојали да учествују на изборима које организује Србија за своје органе власти, значи и за парламент и за локалне органе власти.

Најважније је ово што се догодило на плану избора општинских скупштина, ту је посао завршен, и управо ових дана се конституишу скупштине. У 25 општина где су избори обављени треба конституисати 25 скупштина и до суботе 14. јуна, тај посао треба да буде готов, и ми ту не очекујемо нека велика изненађења. Сад, верујте, није то конституисање скупштина у свакој општини било перфектно, негде су ту биле објективне техничке и организационе потешкоће, нарочито у општинама где људи нису могли на самом терену да се организују, рецимо, Ђаковица... Неке друге општине, где Срба има јако мало, па се то супституисало с неким другим градовима, негде није поштовано прећутно правило да две трећине одборника треба да конституише општину. Али, у сваком случају, људи ће имати своје легално изабране скупштине, своје извршне органе власти. Шта је задатак тога? Заправо да наши органи власти спроводе политику Србије на Косову и Метохији. Свугде где је то могуће, можда не у свих у 25 општина, имате општина где Срби не живе, протерани су, вероватно ће оне јако тешко и слабо радити, долазити до последњег малог места где Срби живе. А имате и општине где су Срби концентрисани и ту ће власт функционисати као и у остатку Србије. Мислим да је за политику Србије најважније да у овом неред и неизвесности води своје послове на Косову и Метохији.

Независно Косово је, досад, признало око четрдесет земаља, што не представља чак ни трећину укупног броја земаља чланица Уједињених нација. Да ли сматрате да је, по питању признавања независности од стране других држава, најгоре прошло? Какве закључке и поуке треба извући из ове чињенице, за наше даље легитимне напоре да вратимо Косово и Метохију, у пуном капацитету, у политички и правни поредак Србије?

- Чињеница да су до данас, три месеца после проглашења независности, Косово признале 42 државе, јесте успех политике и дипломатије Србије. Посебно имајући у виду један велики притисак који САД врше према свим земљама света, дакле притисак који није само притисак, него је скопчан с разним уценама и разним условљавањима. Тај резултат је пристојан за нас, наравно боље да је мањи, али добро је што није виши. Значи, то је нешто што прво свету даје на знање да је цео посао направљен с оне стране међународног права. Штавише, да је посао направљен уз кршење међународног права. То данашњи свет не воли, и највећи број држава то не одобрава, чак не одобравају ни државе које су признале Косово и Метохију. Европска унија је ту најјаснији пример. Највећи број држава чланица Европске уније, значи 20 од 27 колико је признало независно Косово, то је учинило невољно, под притиском институција ЕУ које су саме под контролом Сједињених Америчких Држава. И НАТО, разуме се. Пошто је независно

Косово пројекат САД и НАТО, просто многе државе у Европи нису хтеле да се у то много мешају због својих интереса, па је из тог опортунизма произашао овај број од 20 држава у ЕУ.

Значи, ово је јако важна игра, просто нека врста клацкалице, државе не воле то што раде јер су принуђене. Тај мали број земаља, заправо, може да охрабри онај остатак да не признају Косово и надаље. Да ли ће то тако бити, не могу са сигурношћу да кажем. Али, мислим да се прво очекивало да ће прва три-четири месеца број земаља које ће признати независно Косово прећи сто и да ће се онда лакше манипулисати, на светском плану с међународним организацијама, пре свега са Уједињеним нацијама. Међутим, тај план је пао у воду, као и неки други планови који су били направљени, пре свега програм Мартија Ахтисарија. Њихово одлагање заправо показује да нешто није било добро у пројектовању. То се сада све више примећује, и многе државе су једноставно све више демотивисане да прихвате независност Косова чак и под такорећи свакодневним притиском. То је за сада ствар која иде у добром правцу, не може се са сигурношћу предвиђати где ће се она завршити. Нама је јасно да план центара светске моћи, који су хтели да узму Косово од Србије и да га на међународној сцени претворе у неку своју играчку, није успео.

Амбасадор Русије при НАТО Димитриј Рогозин је, недавно, затражио састанак указавши на могућност да НАТО и мисија Еулекс изазову неку врсту насиља, инцидента које би то искористили за преузимање надлежности од мисије Уједињених нација (УНМИК-а). Имајући у виду сличне режиране догађаје из блиске прошлости, да ли постоји опасност од тако нечег имајући у виду Ваше искуство?

- За сада не видим такву опасност, али не негирам да је тако нешто планирано. Од јуна 1999. Косово јесте у рукама НАТО и САД, али други учесници су ту радили свој посао и сведочили о ономе што се заправо догађа. Значи, ако су они хтели да Косово направе независним, најбоље би им било да су то учинили годину дана после упада на Косово. Кад то није урађено тада, ја мислим да је време прошло, и сада имате разне калкулације, сад се ствар одвија по сценарију Мартија Ахтисарија, и као што видите, заправо се не одвија. То је тај проблем. Спекулише се могућношћу да албански терористи направе некакве инциденте из којих би се створили већи конфликти, па би онда они мерили, пре свега КФОР, да ли да учествују или не. Оно што је манифестно и јавно јесте да команданти КФОР-а уверавају српску страну да ће они ствар држати под контролом. Е, сад, колико команданти КФОР-а контролишу своје снаге и колико контролишу стране обавештајне службе. Колико разне екипе које су тамо по специјалним задацима и које раде послове, а да ови из КФОР-а то ни не знају, најбоље се видело 17. марта ове године. Колико је ствар под контролом оних којима је мандат да чувају ред.

Дакле, у оне који су манифестни на челу с командантом КФОР-а немам сумњу, имам сумњу у оне који су уз њих и њима негде иза леђа. То је проблем и Европе и света. Нажалост, то се изражава и одражава на Косову. Према томе, може се свашта очекивати, немамо чврсте чињенице да можемо то да тврдимо. Становништво тамо је по неком инстинкту припремљено на све. Како они живе девет година, њима је сасвим свеједно да ли ово егзактно знају о чему ми причамо. Они то знају на кожи, интуитивно и емпиријски, из свог искуства. После девет година, верујте ми, више их ништа неће изненадити.

Наш народ је склон брзом заборављању и чини се да нико не покушава да сагледа узроке кризе која је скоријег датума. Чини нам се да је увод у политичку кризу, одлука председника Републике Бориса Тадића да (било на наговор или притисак Запада) распише превремене председничке изборе, било увод у рушење заједничког фронта одбране Косова и Метохије, чије је јединство било више пута потврђеним изгласавањем резолуција о Косову Народне Скупштине Републике Србије. Веома смо заинтересовани да нам прокоментаришете ову тезу, било да је оспорите или потврдите?

- Председнички избори јесу одржани по Уставу - уставна обавеза је била да се до одређеног времена, до краја године или до постизања свих законских услова одрже и председнички избори, тако да се тиме, заправо, комплетира државна структура после доношења Устава. Дакле, то није спорно. Спорно је нешто друго. Наиме, председник Тадић је могао да инсистира на тој формалности, као што је инсистирао и као што је обавио то што је желео. Нико не може кривити било кога што су одржани председнички избори. Оно што је сигурно недостајало је некаква државна и државничка мудрост у тој одлуци. Наиме, јасно је да је држава била принуђена да два или три пута, рачунајући ове последње изборе једанаестог маја, одржава изборе у време када мора имати пун капацитет у решавању врло тешких државних питања. Косово је број један. То се догодило, дакле, почетком 2007, када је Ахтисари донео свој план. Значи, у време кад је требало да се ми што боље консолидујемо, да дамо одговор за ту ствар, ми смо, ето, неким случајем имали изборе. Може неко рећи: Јесте, Влада се распала, морате имати изборе. Али, пуно је тих случајности једне до друге, да бисмо рекли да је баш све то сасвим случајно и спонтано. Први пут се то догодило у јануару ове године, када су били председнички избори, најзад и у мају, када смо имали опет парламентарне изборе.

Значи, с једне стране избори су нешто што иде својим током, и гледано инхерентно само изборну ситуацију и разлоге што су избори спроведени, ствар је потпуно у реду.

С друге стране, ако погледате мало искоса ту државну ситуацију и проблеме с којима се држава сусреће, апстрактно гледано свако би рекао, ко је са стране – странац на пример – да у оваквој ситуацији, ниједна држава која држи до себе и до свог територијалног интегритета, не би одржала изборе. Него би се сабрала, таква каква је са снагама какве су, да прво заврши овај посао па да после обавља ове редовне послове. Дакле, ту је проблем у замени редовности и ванредности. Не може нико да ме увери да Србија задње две или три године не живи у ванредним условима, иако не у ванредном стању. Правно гледано, нема ванредног стања, стање је редовно, институције функционишу, итд. Али, по свим параметрима Србија има једно објективно ванредно стање. У таквом објективном ванредном стању симулирати редовност и нормалност значи, у најмању руку, губитак нормалног и здравог политичког увида у ствари. Е, то је оно што се у Србији данас догађа. Нећу, дакле, никог посебно да прозивам, али Србија, у ствари, укупно гледано, не реагује адекватно на проблеме с којима је суочена. Реагује, да тако кажем, с малим механизмима као да је реч о поремећају у пореском систему. Онда користи нормална средства за тако нешто. У свакој држави у свету, ако је територијални интегритет угрожен, она користи своја ванредна средства, и негде ће привремено, правно или ванправно, одложити неке послове, како би завршила ове хитније и прече послове. Србија тако није реаговала.

Сведоци смо, у последње време, агресивне кампање која у први план ставља ЕУ у односу на Косово и Метохију. На делу је, методологијом страха изазван, својеврсни медијски диктат који инсистира на економији и који, на један чудан начин обнавља комунистичку утопију о материјалном благостању. Како Ви објашњавате све већу релативизацију по суверенитет Србије последица потписивања Споразума о придруживању и стабилизацији?

- Прво, држава треба да јасно каже шта је приоритет. И како сама реч каже – приоритет је једна ствар. Не можемо имати пет приоритета, то некако не иде у здравом разуму. Приоритет је, што се мене тиче, Косово и Метохија. Зашто? Зато што он угрожава, просто, опстанак државе. Ви можете да хипотетички замислите да човек живи без руке, али ако му одсечете руку, онда морате да је санирате, иначе ће да искрвари организам. Ту је сад нека условна аналогија. Значи, није само у питању петнаест одсто територије. Може Србија да живи, и може и Немачка да живи без петнаест одсто територије, и Шпанија то може, али неће. Просто, држава неће да живи без целе своје територије. Држава мора да своју територију посматра целовито, да посматра сваки њен део на исти начин и угрожен и неугрожен. И мора да је брани на исти начин, према томе, то јесте приоритет. Не кажем овим да све друго треба да стане. Економски живот се одвија и у ратним условима, имате ратну економију. Свака држава која ратује има ратну економију, свако води рачуна да преживи. Рецимо, у овим условима који нису ни ратни ни ванредни у формално-правном смислу, нормално је да држава има трговинске односе

са свим државама света, да размењује, да инвестира, да буде отворена страним инвестицијама, ако њима не смета Косово – а не смета им. Ако извлаче профит, што би се они много интересовали око тога, и нико се и не интересује због тога. Према томе, није ствар у тој ситуацији или – или, него, просто да знате шта вам је прво, шта вам је друго, шта вам је треће. За то прво ћете, наравно, највише уложити. Не морате нужно да жртвујете оно друго и треће, сем уколико то друго и треће није у директној супротности са овим првим. Е, сад ту долазимо на ССП.

Споразум о стабилизацији и придруживању је важан споразум за Србију, зато што он отвара неке интеграционе процесе од којих земља, по прилици, треба да има користи. То, дакле није спорно, по искуству, и тако даље. Полазећи од тога, Србија јесте отворила та врата широм, и уложила је максимални напор да тај споразум потпише, да утврди своје обавезе и обавезе друге стране, и да се крене у тај процес. Проблем је сад у томе, што је тај наш партнер тај споразум почео да користи у друге сврхе. Дакле, не у сврху која је назначена у самом споразуму. Што се тиче текста споразума, ми немамо никакав проблем. Почео је да користи у сврху свог учешћа које му је неко други одредио у политици одузимања Косова. Претпоставка је да две стране које потписују тако дубок споразум имају нормалне односе. Е, сад, тај наш партнер је пореметио те односе тиме што је признао Косово. Дакле, не само двадесет држава које су чланице, него и сама Европска унија слањем Еулекса. Еулекс има задатак да спроведе, надгледа независно Косово. Значи, независно Косово је, у основи, ангажман Еулекса. Дакле, тај партнер ремети те односе који су природна претпоставка спровођења таквог једног споразума. И, каже – потпишите ви овај споразум, то вама вреди. У том моменту тај споразум добија једну другу функцију. Он добија функцију да ви, заправо, прећутно прихватите нереалну ситуацију да имате нормалне односе са њима. Немате их, јер их је он пореметио. Ако потпишете тако дубок споразум, онда ће свако имплицитно тумачити да је све у реду у нашим односима. Не може бити у реду док они раде на независном Косову, то је јасно. Значи, ту смо се ми уплели, да тако кажем, и једна страна у српској политици то не види, или неће да види. Мислим да неће да види, јер ствари су јасне, а нарочито за учеснике. Можда широкој публици све ово није јасно, али учесницима јесте. Значи, они који су потписали ССП знају зашто су га потписали. Зато што је Европска унија то од њих тражила, да би тако њој био олакшан њен посао, учешће у одузимању Косова. А за то траже нешто заузврат себи, не знамо још увек шта је то, а у најмању руку добили су ветар у леђа за изборе. Рецимо да је то та размена била, и да је она, да тако кажем, разменски, еквивалентно обављена. Е, сад смо далеко од самог ССП и његовог садржаја. Све се то претворило у једну најотужнију политику, најгору могућу инструментализацију тако једне стратешки важне ствари, као што је Споразум о стабилизацији и придруживању. И улажење Србије, све дубље и дубље у европске интеграције. Ту је, дакле, ствар дошла до једног чвора, до запетљања који се мора разрешити, моје мишљење је да га не треба сећи, него полако дрешити. Бојим се да је онима који су потписали ССП потпуно јасно шта се од њих тражило. И да су на то пристали. Њима је, дакле, јасно, да је то прећутно признање независног Косова. Све с договором да ће друга страна толерисати ту реторику о томе да се Косово никада неће дати. Просто, то је у пакету. Значи, ако је лакше овако, ето причајте ви, гурајте ви вашу

Постоји хиљаду разлога да бранимо Косово

Пише: Слободан Самарџић
среда, 25 јун 2008 21:56

политику - пси лају каравани пролазе. Ето, то је нека филозофија иза тога, и то, просто, једној страни у држави није прихватљиво.

Што се тиче мене и ДСС-а, странке којој сам ја потпредседник, мислимо да, у најмању руку, ако смо партнери, морамо да обновимо разговор око новонасталих питања. Рецимо да је 14. децембар био тај моменат када је ЕУ манифестно променила своју политику, дакле донела један правни став, закључак са правном снагом да она преузима одговорност за спровођење Ахтисаријевог плана. Када је то учинила, онда је било јасно да они раде на независном Косову. Од тог момента држава је морала да буде самоалармирана, и да каже да горе све црвене лампице, морамо да видимо шта ћемо са тим нашим партнером. Ми смо се ту, онда, поделили, јер неко држи очи отворене а неко оба ока затворена. И, ту је дошло до избора и целе приче.

И на крају можда једно лично питање, Често идете на Косово и Метохију, какве личне утиске носите, и као министар, и као Србин, и као човек, и да ли можете рећи да сте на нешто што сте учинили, у оквиру свог посла, посебно поносни? Колико је Косово и емотивно питање?

- Видите, мене за Косово не везују никакве породичне везе. Нити ме везују никакве материјалне везе. Просто сам посећивао манастире, и касније одлазио на скијање на Брезовицу, и тако даље. Значи, немам никакве ни политичке, ни материјалне, ни породичне интересе, али сам, просто, посматрајући и пратећи ситуацију практично од краја осамдесетих година дошао до једне личне кулминације када сам кренуо да се директно политички ангажујем у тој ствари и коначно добио ресор. Е сад, видите, човек ту упозна ствари са свих страна, и у свим димензијама. Значи, оно што је моје лично искуство за годину дана је да постоје апсолутно најдубљи и најчвршћи разлози за сваког човека у Србији да брани ту територију, из разлога који су не само апстрактно државни него и конкретно, културни, историјски, духовни, материјални и људски. И, ако хоћете, еколошки, то је врло лепа земља.

Значи, постоји хиљаду разлога због којих би сваки човек требало да се ангажује колико може – свако према својим могућностима. И због којих човек не може бити неутралан, или дистанциран према тој ствари. Значајан је и онај последњи становник круга двојке или посетилац круга двојке, а ја сам иначе рођен у кругу двојке и цео живот сам провео тамо, то је мој завичај, а не Косово. Дакле, последњи тај, кажем последњи - јер је то симбол неутралног односа или једног избегавања неке одговорности - морао би да се запита шта се ту догађа и да учини са своје стране шта може. Ту немам никакву дилему, и чак ми се тај став учврстио током ових година како сам тамо често одлазио. Видео сам

да свет који је тамо остао – оно што је опште место – живи у страшним условима, у највећој несигурности која се може замислити, физичкој опасности, у материјалној неизвесности, егзистенцијалној угрожености, дакле, то је оно што знамо. Проблем јесте организовање тих људи. Проблем јесте ефикаснија држава која мора да до сваког човека дође. Проблем јесте у рационалности тих механизма како се то чини. И, на крају, али не најмање битно, проблем јесте у томе што њихови политички представници и људи који су ангажовани имају проблема са самима собом.

Ако тако могу да кажем, тамо је људска неслога колико и овде, и политичка и тако даље, што са више оправдања може човек да посматра... Ми смо овде комотни људи јер немамо егзистенцијалне проблеме, угроженост и оно што сам причао, они имају али, опет има нечега што је јако ирационално у понашању многих људи који носе неке политичке функције тамо. Не кривим никога, хоћу да констатујем, није Косово никаква, да тако кажем, морално-психолошка идила Срба. Јадно бедно становништво које је по себи фино и добро. Ту имате пуно страсти, пуно личних и индивидуалних амбиција, чак бих рекао и склоности кварењу и корупцији. И то, у комбинацији са нашим системом који је прилично коруптиван, социјални систем и политички – то нам је дужа традиција, нажалост. У тој комбинацији све то лоше функционише. Хоћу да кажем да паре које се уложе тамо не одлазе увек тамо где треба. То је, сад, ствар за Министарство, за друга министарства, за Владу, и не обавља се то на начин на који би требало.

Друго, политичке страсти и политичке поделе тамо су, интерно гледано, још страственије него у централи. Као да се мултипликују када дођу тамо, што је опет разумљиво, али не би ваљало не искористити сваку прилику да се то каже. Ми морамо са тиме да се суочимо, да бисмо евентуално исправљали и да бисмо, колико је то могуће, кренули да регулишемо те односе на рационалан начин. То мора Србија да чини, али ти људи морају томе да се подвргну, да тако кажем, реду, организованости, дисциплини.

На крају, још један утисак: чини ми се да је признање за рад Ваш и Министарства и државе Србије стигло индиректно од наших противника, видим да се у западној штампи резигнирано примећује да је Србија доста направила проблема и Еулексу и међународној заједници?

- Заправо је спречен њихов сценарио, који, отприлике, каже: Ми ћемо да радимо своје а ви се батргајте како знате и умете, али ми ћемо своје спровести. Просто, то није урађено. И то што они нису свој наум спровели до сада јесте, заправо, дело Србије. Не, дакле, само деструктивно дело - чиме треба такође да се похвалимо јер су они радили против наших интереса - него и конструктивно дело Србије. Наша држава је тамо људе

Постоји хиљаду разлога да бранимо Косово

Пише: Слободан Самарџић
среда, 25 јун 2008 21:56

организовала и дала им неке услове за наду, за живот, тако да су те две стране и конструктивна и деструктивна допринеле да Срби тамо опстану и да имају неку перспективу. А то што ова друга страна - која је тамо дошла из белог света са рђавим намерама - није успела, ја мислим да због тога треба само да се радујемо.

Косовски устав неприхватљив за Србију

Министар за Косово и Метохију Слободан Самарџић изјавио је да је косовски устав, чије је усвајање заказано за 15. јун, неприхватљив за Србе и друге неалбанске националне заједнице у покрајини, као и за саму Србију.

Какву реакцију српских власти можемо очекивати након усвајања косовског устава?

- Договорили смо се да одговор на то буде конститусање српске скупштине на Косову, која би имала репрезентативно-политички карактер, била би састављена од делегата свих скупштина општина и не би имала извршно-законодавну функцију', рекао је Самарџић на конференцији за новинаре у Влади Србије, и навео да ће оснивачка седница тог тела бити одржана 28. јуна.

Какав је Ваш став према писму генералног секретара УН Бан Ки Муна којим се најављује стављање мисије Еулес 'под кишобран' УНМИК-а ?

-Он није овлашћен за реконфигурацију мисије УН на Косову, и да је то искључива компетенција Савета безбедности. Бан Ки Мун је прекорачио овлашћења која произилазе из Резолуције 1244, јер једино Савет безбедности УН може да донесе одлуке о промени природе међународног присуства на Косову и Метохији. Будући да није добио овлашћење од Савета безбедности УН, Бан Ки Мун писмом прекорачује своја овлашћења, што је за Београд неприхватљиво. УН су обавештене о таквом ставу Србије. Друга намера генералног секретара УН је јачање улоге ЕУ на Косову, за шта он, такође, нема надлежности.

Да ли мисија Еулекс може бити легализована?

-Мисија Еулекс не може да се легализује, с обзиром да она свој мандат заснива на плану Мартија Ахтисарија, који није добио легалитет у Савету безбедности УН. Нема начина да се она на било који начин легализује у УН, било преко предлога генералног секретара, било преко одлуке Савета безбедности. На писмо Бан Ки Мунa ће у име Србије одговорити председник Борис Тадић у консултацији са Владом Србије.

разговор водио: Слободан Ерић

(Геополитика)